

MELANIE GOLDINGOVÁ

BLÍŽENCI

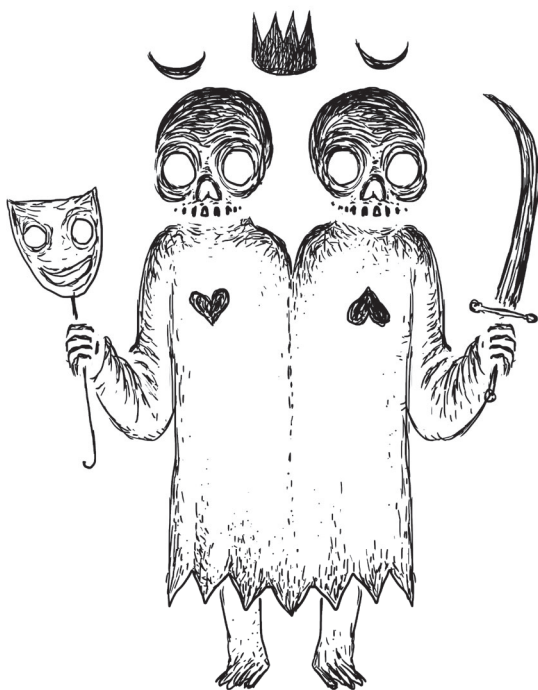

Často její milované dvojčata, alebo podobné děti?

IKAR

MELANIE GOLDINGOVÁ

BLÍŽENCI

Preložila Martina Fedorová

IKAR

Melanie Golding
LITTLE DARLINGS

Copyright © Melanie Golding 2019

Translation © 2019 by Martina Fedorová

Poetry translation © 2019 by Jana Kantorová-Báliková

Jacket design © 2019 by Barbara Baloghová

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7017-6

Venované pamiatke
Amber Baxterovej
(rodenej Finkovej)
1979 - 2012

17. AUGUSTA
PEAK DISTRICT
SPOJENÉ KRÁĽOVSTVO

Detektívka seržantka Joanna Harperová stála na viadukte s ostatnými policajtmí. Na protiľahlom brehu rozľahlej vodnej nádrže videli matku. V náručí zvierala dvoch synčekov, dvojčatá, a bola očividne odhodlaná vojsť s nimi do vody.

Harperová sa obrátila k detektívovi inšpektorovi. „Ako ďaleko sú naši na druhej strane?“

Piesčitý nános, na ktorom žena stála, zo všetkých strán obkolesoval hustý porast. Aj z diaľky Harperová videla, že dodriapané ženine nohy sa lesknú od krvi.

„Pridáleko,“ konštatoval Thrupp. „Nevedia sa k nej dostať.“

Ponad hlavy sa im s hukotom prehnala helikoptéra a sčerila vodnú hladinu, z jej amplióna hromovým hlasom zaznela výzva: *Ustúpte od vody*. Hrozivý hukot, ohlušujúci a nemilosrdný, burácal nad hlavou toho útleho žieňaťa, no aj policajti na palube helikoptéry vedeli, že ju nemôžu nijako zadržať. V celom údolí nebolo jediné vhodné miesto na pristátie a kvôli bezpečnosti matky a oboch detí sa nemohli spustiť nižšie.

Harperová v ďalekohľade zbadala, ako sa žene podlomili nohy. Zosunula sa na piesčitý nános s tvárou vyvrátenou do neba, bábätká si neprestajne tisia k telu. Možno to nakoniec predsa len neurobí.

Zrazu si spomenula, čo vravela tá starena: „Musí ich potopiť, aby dostala svoje naspäť... ponoriť pod hladinu.“

To už žena na brehu nesesedela, stála po kolená vo vode a chystala sa kráčať ďalej.

Jo Harperová si rýchlo vyzula topánky, vyliezla na zábradlie a pripravila sa na skok.

PRVÁ KAPITOLA

To dieťa nie je moje, uspávanka
vždy mojej dcérke prinášala snenie,
táto sa nedá zdvihnúť do náručia,
nestíši otec dieťa vymenené.
V kolíske leží, sadá do kresielka,
kde sedávala dcérka stratená,
svit nebies, do ktorých nám tíško zmizla,
pozláca vlasy toho stvorenia.

*James Russell Lowell:
Vymenená (The Changeling)*

13. JÚLA 20.10 h

Najdôležitejšie bolo, že ju niekto konečne zbavil tej príšernej bolesti. A spolu s ňou strachu a paralyzujúcej istoty, že umrie. To všetko bolo v priebehu niekoľkých sekúnd akoby zázrakom preč. Tak hrozne rada by si pospala, ponorila sa do sladkého zabudnutia, no v tom sa v jej zornom poli objavila Patrikova ustarostená tvár a nad ňou zelená plátenná operačná čiapka a spomenula si: rodím. Injekcia, ktorú jej vpichli do miechy, nebola len signálom konca neznesiteľne bolestivých kontrakcií, ale aj začiatkom kliešťového pôrodu, pri ktorom sa mohlo mnoho vecí pokaziť. Prvé z bábätiak

uviazlo v pôrodnom kanáli. Nemohla sa teda zakutraf do mäkučkého zámotku znečítivenia a ospalosti – tomu druhému nútene odolávala už dobrých tridsaťšesť hodín – a s vypätím síl sa musela sústrediť na to, čo sa dialo.

Patrikovu tvár vystriedala tvár lekárky. Mala stiahnutú masku, takže jej videla ústa a väčšinu brady. Pery sa jej hýbali akoby nezávisle od toho, čo vravela. Lieky a vyčerpanosť zvíťazili, svet sa spomalil. Lauren sa zamračila. Lekárkinu tvár mala rovno pred očami, a predsa jej bola hrozne vzdialená. Hovorí mi niečo, pomyslela si Lauren, mala by som počúvať.

„Pani Tranterová, po injekcii nebudete cítiť, kedy máte kontrakcie – poviem vám, kedy máte tlačiť, dobre?“

Laurenine ústa sformovali malé prekvapené „o“, ale to už lekárkina tvár zmizla.

„Tlačte.“

Lekárka silno potiahla, až sa Lauren na posteli celá zosunula. Nič necítila, a tak ani nevedela, či tlačí alebo nie. Usilovne napínala svaly na krku a vraštila čelo, no hlboko v jej hlave sa ozval hlas, ktorý jej vravel, aby sa na to celé vykašľala. Aj tak nemôžu vedieť, či tlačí alebo nie. Možno sa naozaj nič nestane, ak si na pár minút zdriemne.

Zatvorila oči.

„Tlačte! Teraz!“

Lekárka znova potiahla a Laurenina ospalosť sa razom rozplynula vo chvíli, keď na svet vykĺzlo jej prvé dieťa. Otvorila oči, opäť prítomná a sústredená, svet okolo bežal svojím zvyčajným tempom alebo možno predsa len o čosi rýchlejšie. Zadržala dych v očakávaní detského plaču. Keď ho konečne začula, tenký, prenikavý, vyčerpaný protest niekoho, kto práve prekonal traumatickú skúsenosť, aj ona sa rozplakala. Dlho zadržované slzy jej nedočkavo vyhrkli z očí. Patrik jej zovrel ruku vo svojej dlani.

„Chcem ho vidieť,“ hlesla a naozaj jej položili na hrud' bábätko. Ležalo na chrbátiku otočené zadočkom k nej, takže videla iba nožičky podobné žabacím a malú dlaň. Patrik sa k nim nahol, oči upieral na dieťa, smial sa a plakal zároveň, opatrne vtisol do malej dlane svoj prst.

„Nemohli by ste ho otočiť?“ spýtala sa, ale nikto to neurobil. Polovedome zachytila, že lekárka znova hovorí „tlačte“, a znova poslúchla. Dieťa z jej hrude zmizlo a na jeho mieste sa objavilo druhé. Tentoraz v sebe našla dosť sily, aby ho otočila tvárou k sebe. Opatrne ho objala obomi rukami, ležalo jej v náručí ako v kolíske, a pozorne sa mu zadívala do tváre. Aj dieťa si ju obzeralo, špúlilo ústičká a zamyslene sa na ňu dívalo modrými očami spod privretých viečok. Hoci vopred vedeli, že sa im narodia geneticky identické jednovaječné dvojčatá, s Patrikom očakávali, že medzi nimi predsa len budú nejaké rozdiely. Sú to predsa dve samostatné ľudské bytosti. Dvaja rúči chlapani, pomyslela si a cítila, ako sa musí nútiť do toho bodrého a bezstarostného tónu, keďže najviac zo všetkého potrebovala spať. Všimol by si vôbec niekto, keby to urobila?

„Riley,“ povedal Patrik, jednou dlaňou ju nežne hladil po líci, palcom druhej zasa dieťa, „áno?“

Lauren sa cítila pod tlakom. Myslela si, že mená nechajú na neskôr, že o nich rozhodnú až o pár dní, keď bábätká trochu lepšie spoznajú. Také závažné rozhodnutie! Musia si ho predsa poriadne rozmyslieť.

„Riley?“ zopakovala. „Nuž...“

Patrik sa vzpriamil, v ruke zrazu držal mobil.

„A čo ten druhý? Rupert?“

Rupert? To meno predsa nebolo ani v užšom výbere, ktorý spolu zostavili. Akoby chcel za každú cenu presadiť svoju voľbu a neváhal na to využiť jej momentálny stav, že je omámená liekmi, paralyzovaná, krehká a zraniteľná. To predsa nie je fér.

„Nie,“ ohradila sa možno trochu príliš nahlas. „Ten sa volá Morgan.“

Patrik sa zamračil. Zaškútil na potenciálneho Morgana, ktorého práve prezeral pediater. „Vážne?“ Pochybovačne pokrčil plecom a vložil si telefón späť do vrecka.

„Nemôžete tu dlho zostať,“ oznámila sestra z novorodenec-kého Patrikovi, keď ju na nemocničnej posteli nakoniec zaviezli do izby. Rozhodným pohybom odhrnula vyblednuté závesy farby morskej zelene. Lauren chcela protestovať, dúfala, že budú mať čas trochu si vydýchnuť a potešiť sa s deťmi, kým manžela nevykážu z oddelenia.

Cesta z pôrodnej sály viedla chodbami dlhými stovky, či skôr tisícky metrov. Patrik tlačil vozík, na ktorom spalo jedno z dvojčiat, zatiaľ čo sestra tlačila posteľ s Lauren, ktorá držala to druhé. Ich malá procesia mlčky kráčala v žltom svetle lúčov. Lauren napadlo, či by nebolo lepšie, keby sa Patrik sestre ponúkol, že sa s ňou vymení a bude tlačiť ťažšie bremeno, no zakrátko bola rada, že nič nepovedala. Len čo dorazili do oddelenia, ukázalo sa, že tá ženská presne vie čo a ako. Sestrička, útla a Patrikovi sotva po pleciah, s využitím váhy svojho tela posteľ šikovne stočila okolo rohu, potom nadskočila a s nohou na priečke pod posteľou ju ako námorník zakotvila v jednej zo štyroch prázdnych kójí, v tej pri okne. Ozvalo sa iba tiché *bum*, to sa záhlavie postele dotklo steny. Keby to bolo na Patrikovi, s najväčšou pravdepodobnosťou by zničili nejaké drahé zariadenie.

Sestrička svižne zatlačila päťou brzdu, s bodrým „A je to!“ sa obrátila k Patrikovi a s rukou natiahnutou k nástenným hodinám ho rázne varovala. „Pätnásť minút,“ znel jej ortiel.

Zostal po nej len kvikot gumových podrážok na linoleu chodby. Lauren s Patrikom pozreli na deti.

„Ktorého máš?“ spýtal sa Patrik.

Opatrne otočila umelohmotnú menovku na krehkom zápästí dieťaťka, ktoré jej spalo v náručí.

„Morgana,“ prečítala z nej Lauren.

Patrik sa naklonil nad vozík s druhým bábätkom. Neskôr budú všetci hovoriť, že obe dvojčky akoby mu z oka vypadli, ale v tej chvíli nevidela medzi dospelým mužom a dokrčeným uzlíčkom nijakú podobu. Pokiaľ išlo o bábätká, tie sa, naopak, podobali ako vajce vajcu – dva hrášky z toho istého struku, či skôr jeden hrášok a jeho duplikát. Riley mal tú istú dokrčenú tvár ako jeho brat, tie isté dlhé prštekty a neveriteľne dokonale vytvarované nechty. Aj zívajú úplne rovnako. Zamrzelo ju, že ich v sále oboch navliekli do rovnakých bielych dupačiek z tašky, ktorú sem s Patrikom doniesli, hoci nachystala oblečenie rôznych farieb. Keby to záviselo od nej, toho druhého by určite obliekla do žltých. Bez menoviek by nemala najmenšiu šancu rozoznať ich a čo potom? Vďaka bohu, že majú aspoň tie. Morgan v jej náručí otočil hlavou z jednej strany na druhú a pootvoril očká. Sledovala, ako sa mu pomaly znovu zavreli.

Vozík, ktorý sem dotlačil Patrik, mal vystačiť pre obe deti. Riley ležal pod Patrikovým dohľadom na tvrdom matraci v kontajneri z priehľadného plastu na samom vrchu vozíka. Pri hlavičke a pri nohách mal zrolované napohľad drsné prikrývky s vytlačeným názvom nemocnice. Bolo jasné, že ten kontajner vyrobili na nejaký celkom iný účel, na prepravu úplne iného nákladu. Plastová schránka aj matrac boli tvrdé a hranaté, kým bábätko bolo mäkučké a oblé. Ako mačiatko stočené do kľbka. Patrik nechtiac trochu prudšie strčil do vozíka. Riley okamžite vymrštil ručičky aj nožičky do všetkých strán, vyzeral ako päťcípka hviezda. Po chvíli sa rovnakým tempom, akým jeho brat zavrel oči, schúlil do kľbka a nehybne ležal s hlávkou otočenou nabok. Ten kontajner mal mať oválny tvar, skôr ako hniezdo, aby tam malo bábät-

ko primerané pohodlie, pomyslela si. Prečo to dosiaľ nikomu nenapadlo?

„Ahoj, Riley,“ oslovil ho Patrik smiešne piskľavým hlasom. Narovnal sa. „Znie to čudne.“

Lauren natiahla ruku a opatrne si pritiahla vozík s bábätkom bližšie k posteli. Voľnou rukou ho zakryla prikrývkou a jej konce zastrčila pod matrac, aby tá malá guľôčka zostala na mieste.

„Ahoj, Riley,“ usmiala sa. „Áno, znie to čudne. Ale asi je normálne, že nám to tak pripadá. Určite si zvykne.“ Pozrela sa na bábätko vo svojom náručí. „Ahoj, Morgan,“ oslovila ho. Čakala na príval materinskej lásky. Tej, ktorá ju mala preniknúť, len čo ich porodila, tej, ktorú dosiaľ nezažila. Príval rodičovskej lásky, ktorou sa tak nadchýňajú ľudia s malými deťmi. Tak sa na to tešila. Teraz ju trápilo, že nič podobné necíti.

Podala Morgana Patrikovi. Chytil ho ako vzácnu starú vázu, o ktorej sa práve dozvedel, že stojí viac než ich dom. Očividne sa nevedel dočkať, kedy ho zloží z ruky, vydesený, že by sa mu mohlo niečo stať, ale akoby si nebol istý kam. Lauren to pripadalo smiešne a zároveň znepokojujúce. Keď sa bábätko – ktoré to pravdepodobne vycítilo – rozplakalo, Patrik zmeravel, na tvári výraz paniky ako z kresleného filmu. Morganov plač prebudil Rileyho a ten sa vzápätí rozplakal tiež.

„Polož ho vedľa Rileyho,“ navrhla Lauren. Celý doterajší život boli spolu. Ktovie, do akej miery to ovplyvní ich budúcnosť. Vlastne boli spolu všetci traja, celých deväť mesiacov, kým v nej rástli, každú sekundu doterajšej existencie. Zároveň si uvedomila, aká je to úľava, že sú konečne vonku. Aj okamžitý pocit viny spojený so smútkom z toho, že tak urobili prvý krok k tomu, aby ju raz opustili, prvý z mnohých ďalších prirodzených a nevyhnutných krokov k vlastnému

životu bez nej. Bola azda toto tá láska? Tento pocit viny? Smútok nad tým, že ich raz stratí? To hádam nie.

Patrik položil jačiaci uzlíček tvárou k druhému dvojčaťu a plač akoby zázrakom ustal. Natiahli k sebe ruky a v bábätkovskom objatí znovu zaspali. Morgan držal Rileyho za ucho. Všade bol pokoj a ticho. Zrazu bolo ťažké uveriť, že je to celé skutočné. Že to nie je iba sen. Lauren si znova overila, či ju nezmáha príliv materinskej lásky, no ešte vždy sa nič nedialo.

Krátko po deviatej sa chodbou prihnala nasupená sestra s vrzgajúcimi topánkami a nekompromisne vykázala Patrika von, čo znamenalo, že Lauren, ktorá si po lumbálke necítila nohy, mala zostať na všetky potreby a túžby oboch novorodenciatok celkom sama.

„Nemôžeš ma tu nechať samu,“ vyhrkla.

„Nemôžete tu zostať,“ zakontrovala sestra.

„Vrátim sa,“ uisťoval ju Patrik, „hneď ráno. Len čo ma pustia. Neboj sa.“

Pobozkal ju do vlasov, potom obe bábätká a odišiel. Akosi prirýchlo.

DRUHÁ KAPITOLA

Patrik odišiel a Lauren zostala zarazene sedieť s tušením, že nastane poriadny chaos. Aj keď v tej chvíli, našťastie, obe dvojčatá spali. Z postele hľadela na bábätka, dva zámotky zabalené do bielych prikrývok, s neveriacim úžasom: naozaj som to stvorila ja?

V nemocnici nebolo ticho ani tma, hoci okná sa už stihli premeniť na čierne zrkadlá. Pri pohľade na svoj odraz si všimla, že tam, kde mala mať oči, na ňu hľadia dva hlboké tiene. Predobraz hrôzy. Odvrátila sa.

Budova zunela rozličnými zvukmi, splyvali do spoločného šumu, ľahostajný, neosobný orchester, ktorý neutíchal. Lauren si položila hlavu na vankúš a uvedomila si, že jeden z jeho nástrojov je jej posteľ, ktorá disharmonicky ladila s nižšie posadeným, no o to hlasnejším hukotom kúrenia. Rozpoznala aj zvuk lampy na stolíku vedľa postele. Pripomínal bzučanie hmyzu a napodiv na ňu pôsobil celkom upokojujúco. Zatvorila oči, aj keď vedela, že nezaspí – rovno do očí jej svietila tá lampa. Zhlboka sa nadýchla, tri, štyri razy. Viečka jej oťaželi blížiacim sa spánkom. Vytúženým spánkom.

Zamrňanie jedného z bábätiek ju vytrhlo z driemot s takmer fyzickou naliehavosťou. Tá ju prinútila otvoriť oči, hoci nevidela nič len červené a čierne šmuhy obrazu žiliek na

vnútornej strane viečok, vypálené do sietnice. Prudko odsunula lampu, aby jej nesvietila do tváre.

Možno znova zaspí, pomyslela si s optimizmom hraničiacim so zúfalstvom. Rileyho mrňkanie prerástlo v mľaskavé vzlykanie a v okamihu v nárek, čo znamenalo, že musí konať. Jedno plačúce dieťa jej úplne stačilo.

Pritiahla si vozík s bábätkami tak blízko, ako to šlo, ale zistila, že ich nedokáže zdvihnúť. Jednu ruku potrebovala na to, aby sa nezošmykla z postele, keďže dolnú časť tela mala znecitlivenú, no dve ruky na to, aby správne zodvihla dieťa s oporou pre hlavičku aj pre chrbátik, ako jej to ukázala sestra. Riley mal otvorené ústa, oči zažmúrené, rúčky a nôžky zúfalo naťahoval pred seba, hľadal nejakú oporu, ale žiadnu nenachádzal.

Lauren si predstavila, aké to pre nich muselo byť vnútri, v maternici, ktorá ich oboch chránila, krmila a zahrievala. Prišlo jej za nich ľúto, že ich nemilosrdná príroda pripravila o ich sladký, bezpečný domov a namiesto neho im podstrčila ju, že ich vykázala z jej lona a spôsobila, že odteraz bola ona to jediné, čo stálo medzi nimi a úľavou, nimi a zlyhaním, nimi a sklamaním. Ona, ktorá nevládze ani zodvihnúť dieťa, aby nasýtila jeho malé bruško, čo bola v tejto chvíli, načo si klamať, jej jediná životná úloha.

Morgan začul bratov plač. Pomrvil sa v spánku, ešte sa celkom neprebudil, vedela však, že to nepotrvá dlho. Lauren sa natiahla a v hrsti zovrela prednú časť Rileyho dupačiek, držala ho pevne, akoby bol zabalený v batôžku. Zadržala dych a jednou rukou ho preniesla k sebe na posteľ, strpnutá, či mu pri tom nezapadne hlávka, ktorá sa neisto knísala. Vtom si spomenula, že pred dvomi hodinami tú istú hlavičku zvierali pri pôrode kovové kliešte, s vynaložením nemalej sily ho vytiahli na svetlo s absolútnou dôverou, že jeho krk, napohľad taký krehký a jemný, bez problémov potiahne za sebou aj zvyšok telička.

Mala čo robiť, aby sa jej prvý raz podarilo nakrmiť Rileyho, keď sa začal, teraz už nahlas, ozývať zúfalý a hladný Morgan. Počula ho, ale bola bezmocná. Alarm, ktorý sa nedá vypnúť, jakot priamo napojený na jej vlastnú nervovú sústavu a celé telo, ktorý v okamihu obsadil kapacitu jej mozgu. Nedokázala myslieť na nič iné. Vedela len to, že ho musí nakrmiť, urobiť čokoľvek, aby sa dieťa upokojilo a ten zvuk prestal. Po niekoľkých sekundách paniky sa prichytila pri tom, ako strká Rileymu do úst malíčok, aby ho odtrhla od prsníka. Horko-ťažko sa jej ho podarilo dostať späť do vozíka jednou rukou, akoby to bolo rameno žeriava, a vymeniť ho za druhé hladné dvojča. Chvíľu sa v tichu ozývalo len slastné mľaskanie, jedno dieťa na prsníku, druhé v sladkom rozjímaní, keď si Riley uvedomil, že vlastne nedojedol a že je to donebavolajúca nespravodlivosť.

A tak krmila jedno, zatiaľ čo sa to druhé naliehavo dožadovo kŕmenia, a ako Sisyfos to robila stále dookola s neurčitou vierou, že sa to raz musí skončiť, až pochopila, že sa mýli. Noc sa nekonečne vliekla, iba občas znenazdajky poskočila, keď na pár minút vyčerpaná zažmúrila oči. Mala pocit, že jej niekto prehnal mozog skartovačkou, tak zúfalo túžila pospať si, odpočinúť po pôrode, po celom dni, noci a ďalšom dni bez oddychu, po všetkej námahe so zdvíhaním a s kŕmením dvojčiat v polohách, na ktoré sa vehementne sťažovali jej chrbát aj svaly na ramenách. Bradavky mala vysušené a dopukané, všimla si, že jej krvácajú, bez prestávky omáľané vlhkým zverákom ústočiek dvojčiat. A keď vyprchal aj účinok požehnanej injekcie, pridala sa k tomu všetkému bolesť súvisiaca s devastáciou, ktorou prešlo jej panvové dno. To, ktoré nastrihli a potom zošili, to, ktorého sliznice sa pri pôrode natiahli tak, že to nezvládli a natrhli sa.

Už si nepamätala, či spala alebo nie. Mala pocit, že určite nie, no zrazu si spomenula, ako opäť ukladala jedno z dvoj-

čiat do postieľky, mihla okom a potom si uvedomila, že prešla takmer hodina.

Záver medzi jej a susednou kójou bol zatiahnutý. Zrejme medzitým dovezli ďalšiu mamičku. Dvojčatá ticho oddychovali ako dve zátvorky otočené proti sebe.

Spzoa závesu začula hrkútanie, to sa matka maznavo prihovárala svojmu dieťaťu. Hlas mala tichý, no zvláštnym spôsobom znepokojujúci. Lauren nevedela prísť na to, čo je na ňom také rušivé. Započúvala sa doň o čosi dlhšie. Nič nezvyčajné, žena šepkajúca nežné hlúposti svojmu bábätku. Prečo ju to tak znepokojilo? Začula aj mrnčanie bábätko, hoci znelo skôr ako vtáčatko, tichučko pišťalo a škrekotalo, kvákalo a cvrlikalo, oznamovalo, že je hladné. Vtom začula iný zvuk, akési zamraučanie. Lauren zavrela oči a zamotala sa v polospánku, pred očami sa jej vynoril obraz ženy s mačkou a vtákom, starej, vráskavej, vyziabnutej ženy, ktorá v každej ruke držala jedno zviera za kožu na krku a krmila ich z vedra červíkmi. Keďže ruky mala plné, robila to dlhým čiernym jazykom, na špičku nabrala lesklé ružové zvíčajúce sa červičie telíčko, vytiahla ho z hmýriaceho sa kĺbka ostatných a opatrne ho vložila raz do pištiaceho vtáčieho zobáčika, raz do mraučiacej mačacej papuľky. Ostré mačacie zúbky sa ako ihly zaborili do slizkého tela, prepichli membránu, ktorá držala pokope jeho vnútornosti, až sa červík vydesene zmrštil v márnom pokuse o útek, no matkin čierny jazyk ho pevne držal tak, aby ho mohli na jednom konci pevne uchopiť mačacie zúbky, na druhom vtáčí zobáčik. Obe mláďatá dychtivo chňapli po tučnom, vlhkom červičom tele a zápasili oň, až sa pretrhlo napoly. Zdalo sa, že sa mľaskavo a hltavo uspokojili s polovičným prídelom. Starena im pri tom nástojčivo čosi opakovala, odovzdávala im akýsi odkaz, čosi veľmi dôležité, čomu Lauren nerozumela, čosi, od čoho nepochybne záviseli ich životy. Zvieratá jej načúvali, kým mali plné

ústa, no len čo prehltili, znovu sa hladné pustili do náreku. A čím dlhšie nariekali, tým ich nárek čoraz menej pripomínal mraučanie a čvirikanie a čoraz viac plač ľudských mláďat, škrekot sa zmenil na výkrik, mňaučanie prešlo do mrnčania. Žena v sne obe mláďatá zahriakla, napriek tomu si ich privinula k sebe, kolísala ich a tíšila v náručí, až sa v jej rukách postupne premenili na ľudské dvojčatá, ktoré opatrne vložila do nemocničnej postieľky.

Lauren vytreštila oči. Sen celkom nevyprchal – v nose cítila čudný zvierací pach a potriasala hlavou, aby sa zbavila znepokojujúcich obrazov. Všade bolo ticho, dvojčatá spokojne odľukovali, spoza závesu takmer nečuteľne dýchali iné dve deti. Ďalšie dvojčičky. Mamička, ktorú dovezli uprostred noci, tiež porodila dvojčatá, pomyslela si Lauren a zrazu o tom nepochybovala. Sústredene sa započúvala – nahlas oddychovali, stopercentne sú tam dve. Neuveriteľná náhoda! Zabudla na sen a potešila sa. Najradšej by odhrnula záves a pozdravila ich, ale nedočkala naň. Okrem toho bola hlboká noc. Urobí lepšie, ak počká do rána. Dva páry dvojčiek v jeden deň. Možno nemocničný rekord.

Lauren, pripútaná na lôžko, telo zoslabnuté a ubolené po pôrode, s doznievajúcou lumbálkou, nevyspatá a vyčerpaná, sa utešovala, že sa bude mať s kým ráno porozprávať. S niekým, kto má za sebou podobnú skúsenosť. Spoza okenného rámu nesmelo vykuklo slnko a studenému bielemu nemocničnému svetlu zapožičalo trochu broskyňovej farby. Za závesom všetko stíchlo, druhá mamička dvojčiat zrejme zaspala. Lauren zavrela oči, no len čo sa jej mihalnice dotkli líc, začula šuchot dvoch hlavičiek na nemocničnom prestieradle, otáčali sa z jednej strany na druhú a hľadali jej bradavku. S námahou rozlepila viečka, posadila sa a v duchu sa pripravila na prudkú bolesť v ramenách, ktorá príde, keď natiahne ruku a vytiahne jedno z dvojčiat z vozíka, aby ho nakrmila.